

Jak jsem se stal detektivem

Detektivem se člověk nestává, detektivem se člověk rodí. Když nedostanete do vínku ty správné schopnosti, tak jste nahraní a nevypátráte nikdy nic, o řešení zločinů ani nemluvě. Můžete mít lupu velikosti talíře, housle mučit smyčcem, dusit se kouřem z dýmky nebo vlastnit naleštěný revolver a komickou čapku, ale stejně vám to nebude nic platné. Nejdůležitější je totiž ono pověstné detektivní myšlení, rychlý a bystrý úsudek a ovládání metody dedukční. A to mi věřte, že takováto kombinace schopností se u člověka objeví jen zřídka.

Bylo mi teprve deset let, když jsem nabyla dojmu, že být detektivem je můj osud. Hned jsem však věděla, že bez pořádné přípravy a následného tréninku to nepůjde a největším světovým zloduchům se na kobylku nedostanu. A tak jsem se začala připravovat. Z mého pokoje se takřka přes noc stala detektivní kancelář a laboratoř v jednom. Plyšové hračky na policích vystřídaly plastové zkumavky po domácímu vyrobené z petlahví, plakáty s mými dosavadními hrdiny nahradily dobové portréty Sherlocka Holmese a jiných známých detektivů a na mém stole si našla své místo lupa. I má, doposud dětská, knihovnička se změnila. Přibyly knihy jako *Detektivem* snadno a rychle a také velmi poutavá publikace *Otisky prstů* pro začátečníky od neznámého autora. Chvilí jsem zvažovala, zda přidat pro inspiraci i něco z tvorby Agathy Christie, protože slečna Marplová zrovna nesplňovala mou představu akčního detektiva, ale nakonec jsem uznala, že jí to pálí, takže putovala do knihovny také.

Takto vybavená jsem se mohla konečně pustit do práce. Za svůj cíl pozorování jsem si vybrala osoby mi nejbližší, zločineckým povahám se moc nepodobající, a to mé rodiče. Začala jsem zaznamenávat příchody a odchody mých chlebohárců, uchovávat jejich vzorky DNA ve zkumavkách, odposlouchávat přes dveře jejich telefonní hovory, pokládat jim záludné otázky a pronásledovat je na každém kroku.

Koncem týdne jsem nashromáždila dostatečné množství důkazů, abych mohla dokázat, že vím, kdo snědl mé dva řádky čokolády, vykradl mi pokladničku a prolístoval mi za mé nepřítomnosti žakovskou knížku.

V sobotu jsem tedy zahájila výslech. Lampičku jsem zaklonila do pravého úhlu, aby na tvářích mých podezřelých nezůstal ani stín, který by zakryl křivou výpověď. Leč

neuspěla jsem. Asi jsem začala moc zhurta. A nezamkla jsem dveře, takže se zločinci krátce před osmou zvedli ze židlí a s omluvou, že začínají zprávy a že to dohrajeme zítra, odešli. A tím skončila má detektivní kariéra.